

fældigheder, som det maaste vilde blive underkastet ved at blive sendt tilbage til det andet Thing. Jeg maa derfor tilraade, at det bliver vedtaget i den Form, hvori det her foreligger.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring af Korn- tiende in natura til Pengeydelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 105 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Steffensen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at give de Tiendehdere, der erlægge deres Tiende i Skjæppen, en Ret til at faae dette Forhold saaledes forandret, at de herefter kun komme til at erlægge deres Tiender efter Kapitelstaxten. Der kan maaste være forskellige Meninger om, hvorvidt der overhovedet er Trang til at foretage en saadan Forandring, til at faae Afgang til en saadan Vending i de oprindelige Tiendekjendelser og Tiendeoverskomster. Jeg maa imidlertid for mit Vedkommende tilstaa, at jeg tør ikke benegte at der kan være nogen Grund til at lette Agangen til en saadan Forandring af Ydelsesmaaden. Der er nemlig efterhaanden i den senere Tid opstaaet Ulemper, som ikke oprindelig have været til Stede med Hensyn til Ydelsesmaaden i Skjæppen, og disse Ulemper tør vel endog saa siges for en væsentlig Del at være af den Slags, at de ikke en Gang kunde være forudsete den Gang Tiendeforeningerne bleve indgaaede. Jeg skal i saa Henseende minde om, at Forholdet jo forhen var dette, at naar Tiendommene udstykkes, blev der ikke Tale om, at de Kornpræstationer, der paahvilede Eiendommen, udstykkes i mindre end et Tjerdinglar. Nu er dette vistnok allerede en grumme lille Ydelse, og naar man tænker sig, at en Mand har en Eiendom, hvoraf

han yder et Tjerdinglar i de forskellige Kornsorter til de 3 forskellige Tiender, som han altsaa kan komme til at yde 3 forskellige Steder, saa kan der være Ulemper nok forbunden dermed. Men Lovgivningen er senere gaaet videre, idet den ved Forordningen om Tiendevederlagets Fastsettelse af 23de Jan. 1862 er gaaet dertil, at Tienden nu ved Udstykning kan udparcelleres til $\frac{1}{4}$ Jdt. Hvor Forholdet er blevet dette, er det unegteligt saa, at Byrden ved Tiendehdelsen i mangfoldige Tilfælde ikke væsentligt bestaar i Kornydelsen, men i den Uleilighed og Ulempe, som det er at skulle aflevere en saadan Ydelse paa det Sted; hvor den skal erlægges. Det er et Forhold, som rent ud frykkes den senere Lovgivning, og jeg tør som sagt derfor ikke bestride, at der kan være Grund til at aabne en let og bekvem Afgang til at faae dette Forhold forandret. Medens at jeg altsaa ikke tør bestride dette, saa er det et helt andet Spørgsmaal, om det Forslag, som ligger her for, er tilfredsstillende, og jeg maa rigtignok tilstaa, at det forekommer det mig paa ingen Maade at være. Efter at Tienden er bleven fastsat til et bestemt Vederlag ved Foreningeller Kjendelse, er Forholdet jo i Virkeligheden det, at Tienden er ganske som enhver anden Eiendomsgegenstand, og naar der lovgives derom, saa maa Principet ogsaa i Følge Grundloven være det, at man ikke forringer eller formindsker den paagjældende Eiendomsret. Denne maa man respektere fuldt ud; men det tror jeg ikke, kan siges at være fset ved dette Forslag, som ingenlunde dele Parterne lige imellem. Først maa man jo lægge Mærke til, at i § 1 lyder Bestemmelsen paa, at der gives Tiendehderen en Ret til at faae Forholdet forandret. Tiendeieren tales derimod ikke om; men Følgen deraf vil kunne være, at Forholdet kan blive til stor Ulempe for denne. Blandt Andet kan man jo tænke sig, at en stor Del af hans Tiendehdere ville have deres Ydelse omfatte efter Kapitelstaxten, saa at der kun bliver et forholdsvis ringe Antal tilbage, som bliver ved at yde Tienden i Skjæppen, og dette Forhold vil Tiendeierne ikke kunne være tjent med, da det ikke kan være ham ligegyldigt at faae Tienden delt saaledes, at den Del deraf, han faar in natura, kun bliver forholdsvis ringe. Det kan ogsaa blive en Ulempe for ham at skulle modtage Smaaprestationer. Der maa altsaa i hvert Fald staffles større Lige- lighed til Veie.

Dernæst er det en Selvfølge, at hvor man gaar over til en saadan Forandring, maa man ogsaa have Sikkerhed for, at der gives fuld Erstatning. Heller ikke i den